

[Wilhelm]

Det er min vurdering – den kan man være enig i eller ikke – at det er sket med den sag, når denne lovgivning først er trådt i kraft den 1. juli i år; så er nævningeinstitutionen ude af disse sager, og det bliver overordentlig vanskeligt at få den genindført. Da det altså ser ud til, at der fra mange partiers side i hvert fald, måske ikke fra regeringens og justitsministeriets, er en betydelig interesse for, at det ikke sker uoverlagt som en følgevirkning af en helt anden hensigt, at man indskrænker nævningeinstitutionen, vil jeg bede om, at vi får mulighed for en kort udvalgsbehandling inden tredje behandling for at vurdere, om det måske ser anderledes ud, hvis vi kvitter disse udvidelser, som ikke er noget kardinalpunkt for os, som er ganske mikroskopiske, og som kun var, som vi skriver i bemærkningerne, for os at se en logisk konsekvens.

Hvad angår lovforslag nr. L 168, kan vi stemme for det første ændringsforslag, som opdeler de radikales lovforslag i 2 dele. Vi er med på, at man tager en længere drøftelse af de andre ting, der lå i det, og vi er tilhængere af det, der så bliver tilbage i forslag B.

Men vi er til gengæld ikke tilhængere af det ændringsforslag, som ministeren er kommet med, og som han – hvordan det ellers har kunnet lade sig gøre – har fået de radikale til at stige på, det ændringsforslag, der udvander afdeling B i de radikales lovforslag L 168. Den oprindelige tekst lød meget klart, indiskutabelt og fuldstændig rigtigt, at der ikke må finde afhøring sted af offeret for at bedømme hans eller hendes tidligere vandel, seksuelle forhold osv. Jeg mener, de radikale ved første behandling klart og tydeligt sagde, at der ikke kan findes situationer, hvor det kan være berettiget.

Nu har man så ædt et ændringsforslag, hvor der står, at en sådan bevisførelse kun kan tillades, hvis den kan antages at være af væsentlig betydning for sagen. Det er min opfattelse, at det vil være enhver voldtægtsforbryders forsvarers pligt at påberåbe sig, at det er af væsentlig betydning for sagen at føre bevis for offerets vandel. Det er bl.a. hans eller hendes pligt, fordi det i praksis har vist sig at have praktisk betydning for strafudmålingen; det er der årtiers erfaring for.

Derfor kan en forsvarer, som helt rigtigt efter min mening ensidigt er sporet ind på at

skulle forsvare den sigtedes interesser, ikke se bort fra at benytte den mulighed, det er at få mildnet omstændighederne, få straffen nedsat, ved at føre bevis om offerets vandel. Det betyder, at vi er tilbage i den situation, medmindre domstolene modsætter sig en sådan bevisførelse, og det har jeg ikke skygge af tillid til. Det har de radikale heller ikke, hvis de tænker sig om, og det har hr. Bernhard Baunsgaard i hvert fald ikke, hvis han husker på, hvor mange henvendelser han har videreformidlet til retsudvalget, der viser domstolenes foragt for de hensigter, lovgivningsmagten bl.a. med hans medvirken havde med hensyn til at skaffe offeret bisiddere, hvordan domstolene har forbigået dette hensyn ved at underprioritere offerets bisidders mulighed for at være til stede, mens man selvfølgelig tog hensyn til den sigtedes forsvarers mulighed for at være til stede.

Altså hele den vurdering, som domstolene klart og tydeligt har røbet af deres holdning til offerets stilling, viser for mig at se, at der ikke er grund til at tro, at domstolene ville modsætte sig en sådan bevisførelse, når forsvareren – hvad der er hans eller hendes selvfølgelig pligt – siger: dette er væsentligt for min klient.

Derfor er det ikke et lille hjørne, man åbner for. Jeg mener, det er en fuldstændig udhuling af den klare og præcise og selvfølgelig hensigt, der lå i de radikales forslag på dette punkt.

Vi kan ikke støtte den udhuling, der her finder sted, og resultatet er så dårligt, hvis ændringsforslaget vedtages, at vi end ikke kan stemme for det endelige resultat, for dér mener vi virkelig at man begynder at stikke folk blår i øjnene: der bliver intet tilbage af den garanti for offerets privatliv, som de radikale oprindeligt ønskede med deres initiativ i lovforslag nr. L 168.

Poul H. Møller (KrF):

Jeg er faktisk ked af, at kristeligt folkeparti har skuffet hr. Hagen Hagensen så dybt ved ikke at være enig med ham, men være enig med forslagsstillerne til dette lovforslag. Hr. Hagen Hagensen talte om, at disse strengere straffe nok ikke altid hjælper lige meget, og deri er jeg meget enig med ham, og jeg er også enig med hr. Hagen Hagensen, når han siger, at så længe samfundet ikke har andre